

отъ тази страна на училището, утре отъ другата, подъ нѣкое гнѣздо ще текне кръвъ.

Тѣй мина много време.

Единъ день на Тилиджиковото Наче потекло отъ носа кръвъ. Даскалъ Христо го изпратилъ на кладенеца да се умие. Мило се Начето и вдигнало нагоре глава, както му поржчалъ даскалътъ, за да спрѣ кръвта. По едно време, както си държало

хапанато лястовиче и капѣла по бѣлата стена на училището.

Забравилъ носа си Начето. Изтичалъ въ училището и оба-

главата вдигната, погледнало къмъ стрѣхата на училището. И що да види. Изподъ нея се изсурналъ единъ смокъ и се надвесилъ надъ едно гнѣздо. Лястовичетата се разпищѣли, разцвърчали се и старитѣ лястовици, а смокътъ бръкналъ въ гнѣздото, измъкналъ едно лястовиче и започналъ да го наглъща. Дърпало се едрото лястовиче, а смокътъ го стискалъ съ здравитѣ си челюсти да отмалѣе и го нагълта. А подъ челюститѣ му се стичала капка по капка топлата кръвъ на за-

далъ на даскалъ Христа. Изскочилъ той. Наскачали и децата, но смокътъ ги усѣтилъ и се дръпналъ подъ стрѣхата.

Разбрахме тогава всички, отъ какво кървѣха гнѣздата. А Станковъ Гължбъ заварди смока и единъ день го уби съ чифтетото.

Ще речете, отъ кжде се взе този смокъ въ тавана на училището. Катерятъ се пуститѣ! До училището имаше единъ старъ салкъмъ. Качилъ се на него и по клонитѣ, по клонитѣ се вмъкналъ презъ зиркитѣ въ тавана.

Е. Кювлиевъ.

